

20 — DUHOVI GOLAĆI

Skepsana nikog ne pušta u dom. Retke susrete sa drugim spiritima obavlja na neutralnom mestu. Ma koliko joj smeta samoća, još je gora energija drugih. Naročito viših, složenih spirita, kojima i sama pripada. Sa onim nižim, nesposobnim za artikulaciju misli, to nije slučaj. Veseli su, dragi i puni energije. Da nema Zaneska koji, kroz energozid joj prolazi nenajavljeno, Skepsana ne bi znala šta se zbiva.

Skepsana — dolebdí Zanesko — O Skepsana! Odlučio sam da nas oboje prijavim za eksperiment nad eksperimentima!

Zan? O Zan podseti me o čemu se radi.

Sigurno znaš da planeta, ispod dedosfere, na kojoj obitavamo mi, spiriti raznih vrsta, ima i materijalnu ravan?

To što slabo drugujem znači li da ne znam fakte osnovne? Po materijalnoj ravni, zvanoj matosfera, hode biljke, a iz nje izrastaju životinje! — sklepalá je s ponosom Skepsana — Mislim obrnuto!

Onda znaš i za večne dileme umnih spirita.

Svaki viši duh znao je i to. Misterija jedan; Zašto nas materijalna bića ne vide čak i kad im stanemo na nos? Misterija dva; Matosfera večno odvlači i vraća samo niže spirite. Zašto ne i nas? Nakon pada u tu ravan, niži se uloguju u embrion tela u nastanku. Rađaju se kao mace, zeke, ptičice, kaktusčići... Jedu, piju, dišu, sebe množe... Po stradanju tela, matosfera ih izbaci nazad. Čini se da dolaze za nijansu viši. Svaki spirit bar malo napreduje. Zašto matosfera ne privuče i nas inteligentne, pitanje je što odgovar traži. Navodno nemamo u šta da se logujemo. Mozgovi postojećih vrsta suviše su tesni za naše frekvencije. U njima bi sve naše misli bile trome. Neki misle da je, pre obilja vre-

mena, postojala pametna živuljka. Ona, u čijem smo telu i mi obitavali. Iz nekog razloga je nestala, pa ostasmo večno verni dedosferi.

Zanesko je verovao u tu teoriju. Znao bi dugo da priča Skepsani o njihovim telesnim životima. Navodno su gajili mladunce i bavili se visokom naukom. Donosio bi je trave opojnih aroma, a ona, od njih krasne obroke pripremala.

Sigurno je bilo tako Skepi. Ne sećamo se jer je mnogo davno. Znaš, tad nismo uživali samo u prožimanju energija ko sad.

Nego?

Već — uznemiri se Zan — i u čulnom dodiru.

Daću ti ja čulni dodir znaš! Zar je moguće da veruješ u te aromatične romantarije? Pomiri se s tim da se mi, umni duhovi jednostavno ne logujemo! Nikad i ni u šta. Uostalom zar je dedosfera tako loša?

Ma baš nam je super! Svakom višem spirititu je jasno da svi, koji se ne loguju dugo, mogu samo da stagniraju. Da nazaduju čak! Materijalni svet je škola dušo moja. Samo otelotvoreni doživljavaju toplotu, zimu, ukuse i miris. Nauče da osećaju, žele, da se bore! Postaju nečiji mladunci i roditelji. Tako se razvija nesebičnost! Tek kad spoznaš šta su bol i zadovoljstvo, sposoban si da i drugom taj užitak daš! Naučiš da patnje ga poštetiš.

Recimo da je samo tako. Šta sa tim Zanesko? Niži spiriti postaju životinje, biljke i bakterije. Odu, uče, napreduju... Mi, umni nemamo tu opciju. Nek je i tačno da je nekad egzistirala vrsta, čija su nam tela omotač bili. Nek je materijalni život jedina škola iz koje izlaziš bolji i pametniji. Nemamo od toga ništa Zan! Ako je uopšte i postojala, ta je vrsta sebe uništila. Realna kazna je večno bestelesje sa stagnacijom i nazadovanjem. Bez prava na žalbu!

Ali Skepi — talasom zanosa zasu je Zanesko — ti znaš da je umno spiritstvo nedavno uspelo nemoguće. Jedan od nas blokir'o je ulaz nižeg duha u embrion kengura. 'Mesto njega sam se ulogov'o! Umu

beše vrlo tesno, al' se navik'o. 'Iljadu je puta bio gluplji no van tela, a opet mudriji od drugih u čoporu. Kreativniji! Gurkao je kamenje u reku, koja time premostiva posta'. Zakačio neke cvetiće za torbu, pa i modni identitet razvi!

A s njim šta je bilo?! — Skepsana je pitala, a znala — Čopor je primetio razlike. Odbacili su ga. Grebali. Rastrgli! Viđu modnog detalja na tooorbi! Nije to za nas Zanesko. Ako već nema vrste, u čije bismo mozgove stali bez teskobe i umeli da mislimo ko sad, čemu sve? 'Sem tog imamo li pravo na otimanje? Na inkarnaciju u tela, koja nisu namenjena nama? Ne Zan! Mi smo večni duhovi golaći. Ma kako to zvučalo, pomiri se s tim.

Ne mogu Skepi — tuga je sabijala Zaneska — Ne želim da propadne vrsta duha moga. Zašto smo nekad bili srećniji? Bejasmo bliže sećanju o životu. Bez redovnog logovanja mi prestajemo da budemo duše! Postajemo obični bezosećajni mikrohemijski talasi!

A šta je alternativa? — ozračí ga pitanje Skepsane.

Ako su pronašli način blokade kretanja nižih, možemo se ulogovati umesto njih! U sokole, delfine, pacove il' svinje — ushićen je Zan. — Zamisli u pacove i svinje. Zar to nije sjajno?! Ako nas je stotinak u zajednici, ostali nas neće šikanirati. Želim otelotvorenje Skepi! Nek je tesno. Nek je poniženje. Uz naše umove i trud mnogih generacija uspećemo vrstu da prilagodimo nama!

Nagli smeh Skepsanu zatalasa.

Znam ja zašto tol'ko želiš. Kažu da onaj, ko onim malim, istaknutim delom tela, kog kontroliše, popunjava prazninu u telu drugog, jako uživa.

Molim?!

I obrnuto nije ništa gore.

Zar tako o meni Skepi? — obličje anđela poprimi Zanesko — Sram te bilo! Podržavam eksperiment zbog nauke! Zbog pomaka tih životinja ka višem evolutivnom stupnju! Radi sprečavanja naše propasti, tako izvesne u večnoj goloduhiji. Kakvo uživanje u telesnim aktivnostima? Ja ne znam o čemu govoriš!

Dobro — pribra se Skepsana — Ubedio si. Krenuću s tobom u taj eksperiment, ali samo zarad nauke! Ulogovaćemo se u kengure. Ok?

Zemlja je triput sunce obišla. Na izvoru tropske reke sto torbara čine stvari nesvojstvene vrsti. Jedan kengur u pećini novi hodnik pravi. Drugi, kokokosovu ljusku pretvara u sud. Njih osmoro govor bi da artikulišu, a u podnožju udaljenog stabla, dva izdvojena siva makropoda samo jedna zanima rabota.

Da sme, kengurica bi se povremeno odmorila od međusobnog nasakanja. Želi da proba travu, umočenu u toplu vodu kod gejzira. Možda će ukus biti bolji. Mužjak je ne pušta ni metar od sebe. Jedine artikulisane misli su mu:

Popuniti rupicu u mesu ... Brrr.

Popu... u u u u uuuu!

Ma popuniti rupičak... lčak... Pičak!